

РЕШЕНИЕ

№ 24544

гр. София, 16.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в
публично заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **6085** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

АССГ е сезиран от „Нованор“ ООД, ЕИК[ЕИК], с жалба срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22002222007624-091-001/12.09.2023 г., изменен с Решение № 391/26.03.2024 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ /ДОДОП/ С., видно от направеното с молба от 16.08. 2024 г. уточнение /л. 237 – л. 239/. Жалбоподателят моли РА да бъде отменен в оспорената част. Представява се от адв. И. Р. с пълномощно /л. 45/. Претендира разноски /л. 588/ в размер на 8 400,00 лв. възнаграждение /л. 590/, уговорено в представения Договор за правна защита и съдействие /л. 591 – л. 594/; държавна такса в размер на 50,00 лв. /л. 3/; възнаграждения за вещо лице в общ размер на 1 652,00 лв. /л. 225, л. 403/. Прави възражение за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение /л. 596 гръб/. Представя писмени бележки.

Ответникът оспорва жалбата. Представява се от юрк. З. с пълномощно /л. 242/. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер съобразно материалния интерес по делото и прави възражение относно размера на претендирания адвокатски хонорар /л. 596/.

Административен съд София – град след като обсъди доводите и възраженията на страните, както и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ от 12.12.2022 г. /л. 97/ е възложено извършването на ревизия на Нованор ООД за задължения за корпоративен данък за периода 01.01.2017 г. – 31.12.2019 г. ЗВР е издадена и подписана с електронен подпис /л. 94/ от П. Т. П. – началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С.. Последната е компетентен орган съгл. Заповед РД-01-128/18.02.2020 г. /л. 89, л. 90/ на Изпълнителния директор

на ТД НАП С. – А. Г. ЗВР е надлежно връчена по електронен път на 23.01.2023 г. /л. 100/.

Със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ от 12.04.2023 г. /л. 102/ срокът за извършване на ревизията е удължен до 23.06.2023 г. Заповедта е подписана с ел. подпис /л. 94 гръб/ и е надлежно връчена по електронен път на 15.05.2023 г. /л. 105/.

В срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК е издаден Ревизионен доклад /РД/ № Р-22002222007624-092-001/05.07.2023 г. /л. 106 – л. 128/ от А. Л. И. – главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и К. Д. С. – главен инспектор по приходите, определени с горепосочената ЗВР. РД е подписан с електронни подписи от провелите ревизията /л. 95/ и е надлежно връчен по електронен път на ревизираното дружество на 30.07.2023 г. /л. 129/. По повод искане за удължаване на срока за възражение срещу РД от 31.07.2023 г., срокът е удължен до 31.08.2023 г. Срещу РД е постъпило възражение от 31.08.2023 г.

В срока по чл. 119, ал. 2 от ДОПК е издаден Ревизионен акт /РА/ № Р-22002222007624-091-001/12.09.2023 г. /л. 132 – л. 148/ от компетентните органи съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК – П. Т. П. и А. Л. И., подписан с електронни подписи /л. 96/, като е надлежно връчен на ревизираното лице по електронен път на 09.10.2023 г. /л. 149/.

Срещу РА, в срок – на 20.10.2023 г., от дружеството е подадена жалба по административен ред /л. 169/, с която се обжалва РА в цялост и се иска сключване на споразумение за удължаване на срока за произнасяне по жалбата на основание чл. 156, ал. 7 ДОПК, като се моли в този срок да се допусне представянето на допълнителни аргументи и обстоятелства. Споразумението /л. 216/ се счита подписано с постъпването на електронния адрес на ОДОП на 01.11.2023 г. /л. 217- л. 218/. На 02.01.2024 г. от дружеството е подадено подробно възражение срещу РА с представени доказателства /л. 170 – л. 215/.

Във връзка с жалбата е издадено Решение № 391/26.03.2024 г. на ДОДОП С. /л. 76 – л. 88/. Произнасянето с Решението е извършено в последния ден от срока на споразумението за удължаване на срока за произнасяне. Няма данни по делото Решението да е било връчено на дружеството преди подаване на жалбата до АССГ.

С Решението на ДОДОП е изменен РА, като са установени следните задължения по ЗКПО: за 2017 г. в размер на 12 665,85 лв., като след приспадане на внесения данък в размер на 11 666,37 лв., дължимият за довносяне данък е 999,48 лв. и 558,02 лв. лихви за просрочие; за 2018 г. в размер на 105 269,02 лв., като след приспадане на внесения данък в размер на 4 040,86 лв., дължимият за довносяне данък е 101 228,17 лв. и лихви за просрочие 46 252,02 лв.; за 2019 г. в размер на 5 006,02 лв. и лихви за просрочие 1 693,48 лв.

Основание за извършените корекции и спорни по делото са: за 2017 г. корекция на декларирано намаление на счетоводния финансов резултат (СФР) с начислени годишни данъчни амортизации в размер на 2 046,95 лв., както и непризнати разходи за командировка до Малдиви в размер на 7 947,84 лв.; за 2018 г. корекция на декларираното намаление на СФР с начислени годишни данъчни амортизации в размер на 12 281,67 лв., както и непризнати разходи по фактури от дружеството Telerise LTD (Телерайз лимитид) в размер на 1 000 000,00 лв.; за 2019 г. корекция на декларирано намаление на СФР с начислени годишни данъчни амортизации в размер на 12 281,67 лв., непризнати разходи по фактури, издадени от Иннолоджика ООД в размер на 614 300,00 лв.; както и непризнати разходи по фактури от Sky software services KFT (С. софтуер сървисиз) в размер на 100 000,00 лв. Жалбоподателят оспорва и недължимо внесена и неприспадната авансова вноска за 2019 г. в размер на 2 000 лв.

Ревизионното производство е повторно по смисъла на чл. 155, ал. 4 ДОПК и е възложено в изпълнение на Решение № 1848/28.11.2022 г. на ДОДОП С. /л. 63 – л. 153 от папка 3/6/, постановено по обжалването на РА № Р-22221020002826-091-001/07.04.2022 г. /л. 1461 – л. 1508

от папка 6/6/, издаден във връзка с РД № Р-22221020002826-092-001/30.12.2021 г. /л. 818 – л. 952 от папка 5/6/, като с Решението е обявен за нищожен и РАПРА № П-22221022101452-003-002/17.06.2022 г. /л. 1102 – л. 1150 от папка 6/6/ за отстраняване на ОФГ в РА № Р-22221020002826-091-001/07.04.2022 г.

По делото е допусната и изслушана съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ) с въпроси, формулирани от жалбоподателя /л. 297 – л. 329/, както и допълнителна ССЕ с въпроси, поставени от жалбоподателя /л. 583 – л. 587/. Като писмени доказателства са приобщени също съдебно-техническа експертиза (СТЕ) и допълнителна такава, както и протоколи от заседания на 26-ти състав на АССГ по адм. д. № 2007/2023 г. във връзка с висящ спор между същите страни по ЗДДС. Представена е съдебна компютърно-техническа експертиза и ССЕ от адм. д. 9891/2020 г. на АССГ. Приети са доказателства, представени от ответника в отделна папка.

При така установената фактическа обстановка съдът мотивира следните правни изводи:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като изследва дали същият е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Видно от описаните по-горе документи, ревизионното производство е възложено и извършено от компетентни за целта органи, а РА е издаден от органите по чл. 119, ал. 2 ДОПК, в предвидената форма и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 ДОПК. Споразумението за удължаване на срока за произнасяне на ДОДОП е сключено при спазване на чл. 156, ал. 7 ДОПК. Решението на директора на ДОДОП е също в кръга на правомощията му.

Видно от приложените копия на процесните РА, РД, ЗВР и ЗИЗВР, както и заповедите, доказващи компетентността на органите, същите са подписани с електронен подпис. Съдът кредитира електронните подписи по аргумент от разпоредбата на чл. 25, т. 1 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на ЕП и на Съвета от 23 юли 2014 година относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО, в сила от 01.07.2016 г. съгл. чл. 52, както и на чл. 5, т. 2, предл. 2 и 3 от Директива 1999/93/ЕО на ЕП и на Съвета от 13 декември 1999 година относно правната рамка на Общността за електронните подписи, съгласно които правната сила на електронния подпис не може да бъде оспорена на основание, че същият не се основава на квалифицирано електронно удостоверение. Въпреки цитираните разпоредби, ответникът е представил и надлежни доказателства за издадените КЕП на лицата, издали ЗВР, РД и РА и заповедите.

В административното производство не са допуснати съществени нарушения на производствените правила. Извършените процесуални действия и събраните в хода на административното производство доказателства са подробно описани в РД и РА и не следва да бъдат преповтаряни в настоящото решение.

Относно материалната законосъобразност на РА съдът намира следното:

По отношение на корекция на декларирано намаление на СФР с начислени годишни данъчни амортизации в размер на 2 046,95 лв. за 2017 г., 12 281,67 лв. за 2018 г. и 12 281,67 лв. за 2019 г. от органите по приходите е установено, че сумите са амортизации на софтуер с алгоритъм за интелигентно локализиране и трансформиране на последователност от маршрутни точки (САИЛТПМТ), заприходен като нематериален дълготраен актив (Н.) на 25.10.2017 г. на стойност 294 760,00 лв. При предходната ревизия САИЛТПМТ, за който е получено финансиране от Министерство на икономиката по Договор № BG16RFOP002-1.001-0454-C01, е установен като неналичен в патримониума на жалбоподателя и без основание е заприходен поради това, че софтуер със същия серийен номер N9TT-9G0A B7FQ-RANC е продаден от ревизираното лице на

Ай ти солюшънс ООД по друг приключил договор за безвъзмездна помощ с бенефициер Ай ти солюшънс ООД, по който е доставен софтуер за обработка на голямо количество данни за машинно обучение, по който договор доставчик е било Нованор ООД. По процесния САИЛТПИМТ подизпълнител по договора е английското дружество Телерайз лимитид, като е прието от органите по приходите, че освен, че не е изпълнен проектът за безвъзмездно финансиране, доставката от Телерайз лимитид не е реална и поради липса на материална и кадрова обезпеченост. С Решение № 1848/28.11.2022 г. на ДОДОП РА в тази част е отменен и преписката върната за изясняване на фактическата обстановка дали активът е бил в патримониума на дружеството или не.

В изпълнение на указанията е изискана информация от компетентния управляващ орган (УО) на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ (ОПИК), като с получения отговор е предоставена информация, както и Решение № РД-16-870/15.09.2020 г. на главния директор на ГД „Европейски фондове за конкурентоспособност“ и ръководител на УО на ОПИК 2014 г. - 2020 г., с което е определена 100 % финансова корекция по договор за безвъзмездна финансова помощ BG16RFOP002-1.001-0454-C01 с бенефициер Нованор ООД в размер на 966 910,00 лв. Решение № РД-16-870/15.09.2020 г. на главния директор на ГД „Европейски фондове за конкурентоспособност“ и ръководител на УО на ОПИК 2014 г. - 2020 г. е обжалвано и окончателно отменено с Решение № 12459 от 13.12.2023 г. по адм. д. № 4294 от 2023 г. на ВАС, което потвърждава Решение № 562 от 02.02.2023 г. по адм. д. № 9891 от 2020 г. на АССГ. С оглед решението на ВАС, с Решение 391/26.03.2024 г. на ДОДОП е отменен РА в частта, в която се установяват допълнителни задължения за корпоративен данък поради непризнаване в намаление на СФР за 2017 г., 2018 г. и 2018 г. на приходи от финансиране по договор BG16RFOP002-1.001-0454-C01 за безвъзмездна финансова помощ, но РА е потвърден в частта за начислените данъчни амортизации на основание нереалност на доставката от Телерайз лимитид, който се твърди да е доставчик на бенефициера по договора-Нованор ООД.

Установеното от органите по приходите е правилно. Сила на пресъдено нещо (СПН) се формира само с диспозитива на съдебното решение, който съдържа разрешението на правния спор в съответната инстанция. Мотивите на съдебен акт или части от тях не са елемент от спорния предмет и не са източник на правни последици наред с диспозитива на акта, съгл. ТР № 1/4.01.2001 г. по ТД № 1/2000 г. на ОСГК на ВКС. Предвид това правилно органите по приходите самостоятелно са оценили реалността на доставката, като настоящият състав също не е обвързан от мотивите на Решение № 12459 от 13.12.2023 г. по адм. д. № 4294 от 2023 г. на ВАС и дължи самостоятелна проверка на извършената от ревизиращия екип корекция на основание нереалност на доставката, както и самостоятелна съвкупна оценка на доказателствата.

С Решение № РД-16-870/15.09.2020 г. /л. 688-л. 705 от папка 5/6/ са констатирани факти и обстоятелства, които се подкрепят и от представените от ответника с молба от 25.02.2025 г. /л. 425/ и допуснати от съда доказателства в отделна папка, като съдът намира последните за относими към предмета на правния спор.

Констатирано е, при посещение в офиса на Нованор ООД в [населено място], където е местоизпълнението на договора за финансиране по ОПИК и при последваща проверка на място, че закупените по договора активи не се съхраняват и използват за предвидените дейности, а част от тях не са установени на място, като офисът на дружеството в П. е бил затворен и с табела „продава се“. С постъпило писмо № 11-00-102/20.07.2020 г. от Специализираната прокуратура е предоставено копие от показанията на А. Й.-управител на Телерайз лимитид в качеството ѝ на обвиняем по досъдебно производство № 26/2020 г. по описа на СО СП. Телерайз лимитид е било избрано за доставка на всички активи, с които Нованор е трябвало да разработи приложение

Maplab Road Spectrum за автоматично идентифициране на проблем по пътната мрежа. В показанията си А. Й. е заявила, че дружеството нямало работници нито на граждански, нито на трудови договори, нито имало подизпълнител, а самата тя работела по трудов договор в И. къмпани ЕООД и като актриса на свободна практика. Регистрацията на Телерайз лимитид била предложена от управителя на Нованор ООД и извършена по интернет, а самата представляваща Телерайз лимитид никога не била посещавала Л. или разработвала софтуер. Също е заявила, че не разбирала от софтуери, никога не била инсталирала такъв в П., а през цялото време била подписвала готови документи и договори, носени ѝ от трето лице, посредством което контактувала с управителя на Нованор ООД. С Протокол № 173349 от 04.02.2021 г., съставен в хода на първото ревизионно производство на Нованор ООД, е документирано посещение на ревизиращия екип в Специализираната прокуратура Следствен отдел, където на място е бил предоставен достъп до материалите по ДП № 26/2020 г. по пр. пр. № 849/2019 г. и на флаш памет е предоставена информация от том 14, 12, 11, 21, 10 и 9, като така органите по приходите са събрали информацията по реда на ДОПК.

В допълнение, в рамките на ревизионно производство на С. ЕООД с управител А. Д. – брат на управителя на Нованор ООД Л. Д., от А. Й. е била поискана информация за начина, по който се осъществява дейността на Телерайз лимитид, включително чрез упълномощени трети лица. От лицето не е оказано съдействие. РД и РА, съставени на С. ЕООД са представени като доказателство от ответника в допълнителната папка /л. 103 – л. 115/. От органите по приходите е била изисквана информация за разкриване на банкова тайна от У. Б. АД за сметките на Телерайз лимитид, като е било установено, че разплащанията към английското дружество са превеждани по българската му сметка, с която имат право да оперират управителят на Нованор ООД, Л. Д., както и М. Д., съдружник в Нованор ООД без да имат представителна власт, което се подкрепя от представените от органите по приходите с допълнителната папка доказателства от У. Б. АД /л. 126 – л. 134/.

Представената и приета като писмено доказателство по настоящото дело съдебно компютърна-техническа експертиза от производството по делото за финансовите корекции /л. 178 – л. 195/ по ЗУСЕСИФ, както и ССЕ от същото производство /л. 196 – л. 200/ не съдържат годни да докажат реалност на доставката заключения. Липсата на материална и кадрова обезпеченост на Телерайз лимитид се потвърждава и с доказателства за асоциирана информация, присъединени с Протокол № 1749120/21.04.2021 г., получени по линията на международния обмен, като компетентните органи по приходите на Великобритания са потвърдили установеното от българските органи по приходите. От ответника е представено и Постановление за привличане на А. Й. като обвиняем от 16.03.2023 г. /л. 133 – л. 147 от допълнителната папка/ за престъпления по чл. 321 и чл. 248а, вр. чл. 20, ал. 2 и чл. 26, ал. 1 от НК, както и Писмо от Специализиран отдел на СГП за привличане на Л. Д. и М. Д. за същите престъпления /л. 148 – л. 149 от допълнителната папка/. Представената Справка за всички подадени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ за А. Й. за периода 01.01.2014 г. – 31.12.2020 г. /л. 120 от допълнителната папка с доказателства/ сочи, че за лицето за процесния период е имало подадено уведомление от И. къмпани ЕООД на длъжност технически сътрудник. Представена е и Справка данни за осигуряването по ЕГН за период 01.01.2014 г. – 31.12.2020 г. на А. Й. /л. 116 – л. 117 от допълнителната папка/, от която е видно, че за процесния период Телерайз лимитид не фигурира като осигурител. Двете справки потвърждават дадените в рамките на досъдебното производство и възприети от ревизиращия екип при посещението в СГП показания от А. Й. относно

участието ѝ в дейността на дружеството, както и относно организацията и функционирането му. Последните констатации се подкрепят и от влезлия в сила РА /л. 70 – л. 74 от допълнителната папка/ с РД /л. 51 – л. 69 от допълнителната папка/, съставени на А. Й., от които е видно, че лицето не е получавало и никакви доходи от Телерайз лимитид в качеството му на управител на дружеството.

При така установената фактическа обстановка, всички негативни факти за Телерайз лимитид и обсъдени доказателства, правилно е направен извод, че английското дружество не разполага с необходимата материална и кадрова обезпеченост, както и че не е доказано, че именно това дружество е реалният доставчик. Наличието единствено на договор, протокол и осчетоводяване не е достатъчно да обоснове, че услугата е реално извършена именно от соченото дружество. Видно от представените доказателства се касае за фиктивно регистрирано дружество, фиктивно сключени договори и осчетоводяване с цел намаляване на данъчната основа. Приобщените протоколи от съдебни заседания по адм. д. № 2007 от 2023 г. на АССГ от 12.03.2024 г. /л. 257 – л. 262/ и от 10.12.2024 г. /л. 418 – л. 424/ с допълнителни въпроси към вещото лице, както и приобщените от същото производство техническа експертиза /л. 263 – л. 277/ и допълнителна техническа експертиза /л. 408 – л. 416/ не се кредитират от съда като годни да докажат реалност на доставката между Телерайз лимитид и Нованор ООД по гореизложените съображения. Освен това, видно от заключенията и от протокола с разпит на вещото лице /съставляващи писмени доказателства в рамките на настоящото производство/, заключението му почива отчасти на предположения, отчасти на документи, които не обосновават реалност сами по себе си.

Несъстоятелни са възраженията на жалбоподателя, че заключенията на ревизиращите органи почиват единствено на липсата на кадрова и материална обезпеченост, предвид изложените по-горе съображения относно Телерайз лимитид, относно неговия управител – актриса, осигурявана в друго дружество, която не се занимава и не разбира от софтуер, нито има назначени служители, както и относно банковата сметка на т.нар. английско дружество, която е в България, а право да оперират с нея имат управителят на Нованор ООД, Л. Д., както и М. Д., съдружник в Нованор ООД. С оглед на всичко изложено изводите са мотивирани на база комплексната преценка на всички приобщени и представени допустими и относими доказателства.

Позоваването от страна на жалбоподателя на решението на ВАС по делото за финансовата корекция по ЗУСЕСИФ също не води до различни от горните изводи. Сила на пресъдено нещо има единствено диспозитивът на решението, като същият инкорпорира отмяна на наложената финансова корекция. В производството по ЗУСЕСИФ обаче не е изследвана реалността на доставките, което е предмет на настоящия спор, поради което настоящият състав съгласно ТР № 1/4.01.2001 г. по ТД № 1/2000 г. на ОСГК на ВКС не е обвързан от мотивите на Решението на ВАС по спора за финансовата корекция. С оглед на последното, както и на установените по-горе факти и обстоятелства във връзка с Телерайз лимитид, съдът мотивира извода за нереалност на доставката.

По отношение размера на извършената от органите по приходите корекция по ЗКПО във връзка с амортизационните отчисления съдът установи, че такива са правени от дружеството, въпреки че не е следвало, доколкото по гореизложените съображения в патримониума на дружеството такъв нематериален актив не е бил доставен от Телерайз лимитид, съответно не е бил наличен. Действително съгласно заключението на ССЕ /л.

299 – л. 306/ по отношение амортизациите при заприходяване на нематериалния дълготраен актив и начисляването на амортизационните отчисления формално са спазени изискванията на ЗСч, както и Н., ако доставката на спорния актив би била реална. В допълнение, вещото лице в изчисленията е стигнало до заключението, че сумата от 2 046,95 лв. за 2017 г. е сумата на амортизационните отчисления за само 5 дни от 27.10.2017 до 31.10.2017 г., като правилната сума, с която е следвало да се направи корекция за 2017 г. от страна на органите по приходите е 56 626,68 лв. За 2018 г. и за 2019 г. са направени корекции съответно с по 12 281,67 лв., което е сумата за амортизации за 1 месец от годината, като за 2018 г. общата сума на амортизациите следвало да е 147 380,04 лв., а за 2019 г. 122 816,70 лв. Същото е потвърдено от вещото лице и в о.с.з. на 19.11.2024 г. /л. 391/. Твърденията на жалбоподателя, че са признати амортизации за 11 месеца, а за 1 не са признати, което не се подкрепяло от нормативната уредба, е несъстоятелно и не е основание за отмяна на РА в тази част. Съдът приема, че следва да се прави разлика между основание за корекция, което е недоказаната реалност на доставката, и начина на извършването или размера, като при размера не се касае за признаване на 11 месеца амортизации, както твърди жалбоподателят, а за грешно изчисление от страна на органите по приходите и то в полза на жалбоподателя. Грешката не пречатства правото на защита на жалбоподателя и не е основание за отмяна на РА. Предвид изложеното за нереалността на доставката, амортизационни отчисления не е следвало да се правят. Съгласно Счетоводен стандарт 38 такива не се правят и когато не може надеждно да се оцени стойността на актива, дори ако е разработен от самото дружество – в случай, че се приеме, че нематериален актив е наличен, макар и да не е доставен от Телерайз лимитид. В допълнение, съгласно същия счетоводен стандарт се капитализират разходите само за развойната, но не и за изследователската дейност, а в случая дори да се приеме, че такива са били извършвани и актив е разработен със собствен ресурс на Нованор ООД, то не може да се установи оценката им.

С оглед изложеното за нереалността на доставката и за размера на извършената от органите по приходите корекция, а именно: за 2017 г. дружеството е правило отчисления за амортизации на стойност 56 626,68 лв. и корекцията е следвало да е за тази сума, а с РА са установени само 2 046,95 лв.; за 2018 г. дружеството е правило отчисления на стойност 147 380,04 лв., като корекцията е трябвало да е за тази сума, но с РА е установено само 12 281,67 лв.; за 2019 г. дружеството е правило отчисления в размер на 122 816,70 лв. и корекцията по ЗКПО е следвало да е за тази сума, но с РА е установено само 12 281,67 лв., съдът в настоящото производство намира, че правилно е направена корекция по чл. 54, ал. 1 ЗКПО в намаление на СФР на основание нереалност на доставката и като държи сметка за забраната за *reformatio in rebus* оставя в сила установения с РА размер на корекцията по ЗКПО.

По отношение непризнатите разходи за командировка до Малдиви в размер на 7 947,84 лв. за 2017 г. жалбата също е неоснователна. За 2017 г. по счетоводна сметка 609 са отчетени 7 947,84 лв. за въпросната командировка, като в тази връзка от ревизираното лице не са представени никакви доказателства, че спорният разход е документално обоснован, а командировката – свързана с дейността на дружеството, каквото е изискването на чл. 33 ЗКПО. Не са налични заповеди за командировка или отчитането на същата впоследствие. Представени са самолетни билети и фактура с

ценоразпис на ползвани услуги в хотел. Органите по приходите са установили, че към момента на командировката дружеството не е имало контрагенти в тази държава. Въпреки оспорването с жалбата до АССГ, в съдебното производство не са представени доказателства като например снимков материал, документи за участие в конференция или друго събитие, свързано с дейността на дружеството, което да е налагало пътуването на управителя и второто лице. Несъстоятелно е възражението на жалбоподателя, че било лишено от правна и житейска логика управителят на дружеството да издаде сам на себе си писмена заповед за командировката. Заповеди за командировка се издават съгласно Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина. За ръководителите на предприятия, каквито са търговците, юридическите лица, съгласно § 1, т. 2 от ДР на същата наредба, не се правят изключения, каквито са упоменати примерно за президента, вицепрезидента и т.н. Правно, счетоводно и житейски логично е командировките и на ръководните органи да са документално обосновани с оглед легитимиране на пътуването като служебно, а не лично, като следва да е налице и документално обосноваване на разходите, извършени от дружеството, вкл. с цел избягване на данъчни, осигурителни и трудовоправни рискове. Фактът, че дружеството презентира продуктите си по света, не води директно до извода, че всяко пътуване, в частност процесното до М., е свързано с дейността, след като не могат да бъдат представени доказателства за това, особено предвид факта, че за 2018 г. за командировки на обща стойност над 38 хиляди лв. такива доказателства са били представени. Органите по приходите правилно са приложили чл. 26, т. 2 ЗКПО и правилно е увеличен СФР с непризнатите 7 947,84 лв.

По отношение непризнати разходи по фактури от дружеството Телерайз лимитид в размер на 1 000 000,00 лв. за 2018 г. в хода на ревизията е установено, че Нованор ООД е декларирало В. и услуги по чл. 82, ал. 2-5 ЗДДС от Телерайз лимитид по 3 фактури: ф-ра № 26 с ДО 350 000,00 лв. от 19.03.2018 г., ф-ра № 27 с ДО 400 000,00 лв. от 23.03.2018 г. и ф-ра № 24 с ДО 250 000,00 лв. от 01.03.2018 г. или общо 1 000 000,00 лв. за 2018 г. Представен е договор с предмет „Предоставяне на услуги по осигурено съхраняване на данни с резервиран достъп и предоставяне на изчислителен капацитет при поискване“ с дата от 01.01.2017 г., като изпълнителят, Телерайз лимитид, се задължава да предостави услугите на възложителя в срок до 31.12.2017 г. Сумата от 1 000 000,00 лв. е отразена като разход за финансовата 2018 г. по дебит на счетоводна сметка 602 и кредит на счетоводна сметка 498 с основание хостинг услуги за септември 2017 г. Страните са се задължили да подпишат протокол за предаване на услугите. Не са били уговорени технически спецификации. Не са предоставени и протоколи. Управителят на Нованор ООД е декларирал, че данните по доставката са били иззети от СП, но по ДП № 26/2020 г. не са налични такива, свързани с тази доставка. Като постигната последваща реализация на услугите по този договор управителят е посочил създаването на продукт с търговско наименование SurfaceA1. В рамките на ревизионното производство не е установен софтуерен продукт, в чиято себестойност да са отнесени разходите за хостинг.

Предвид описаните по-горе и възприети от съда за установени факти и обстоятелства относно фиктивността на дейността на Телерайз лимитид, основани на съвкупната оценка на доказателствата по настоящото дело (както бе посочено по-горе реалността на доставката не е предмет на производството по ЗУСЕСИФ и в хода на последното не е

формирана СПН относно тази доставка), както и предвид факта, че Телерайз лимитид е управлявано реално от Л. Д. и М. Д., което в съвкупност с липсата на кадрова и техническа обезпеченост на английското дружество, сочено за доставчик и обстоятелството, че управителят на Телерайз лимитид никога не е разработвала софтуер и не разбира от това, нито е възлагала такава дейност на някого, настоящият състав приема, че действително не е налице реалност на доставката.

Изложеното се подкрепя и от факта, че освен договор, фактури и протоколи по чл. 117 ЗДДС жалбоподателят не сочи и не представя никакви други доказателства за това, че такава услуга има предоставена и че точно Телерайз лимитид е доставчик. В допълнение, приобщената СТЕ от адм. д. № 2007/2023 г. на АССГ с така зададените въпроси от жалбоподателя не дава отговор на въпроса за реалността на доставката, а само какви услуги следва Телерайз лимитид да е било предоставяло на Нованор ООД през процесния период, като дори в това отношение вещото лице не е упоменало на какво базира заключението си, което съдът обсъжда като писмено доказателство в настоящото дело. Освен това вещото лице е свидетелствало в о.с.з. на 12.03.2024 г. по адм. д. № 2007/2023 г. на АССГ /протоколът от който също представлява писмено доказателство/, че явно основава заключението си за имплементиране на системите в работата на Нованор ООД на предположението, че щом се касае за проект, който е финансиран по ОПИК и е изпълнен, то няма как да не били въведени системите, защото по принцип по такива проекти имало последващ мониторинг и одит, т.е. заключението не се основава на установени от вещото лице факти, а на предположения. Допълнителната СТЕ по същото съдебно производство също не дава отговор за реалността на доставката. С оглед на това жалбата в тази част е неоснователна и правилно е извършена корекция по чл. 77, ал. 1 ЗКПО на основание нереалност на доставката.

По отношение възражението на жалбоподателя, че корекцията неправилно е извършена за 2018 г. съдът на база заключението по ССЕ в настоящото производство /л. 306 – л. 310/, както и разпита на вещото лице в о.с.з. на 19.11.2024 г. /л. 391 гръб – л. 392/ възприема за установено, че сумите по договора с Телерайз лимитид са осчетоводени на разчет през 2017 г., което означава, че в края на отчетния период, или иначе казано към 31.12.2017 г., се осчетоводява бъдещ разход, т.е. разходът се резервира през 2017 г. без да е още фактуриран или платен, което реално се извършва в 2018 г., за да се спазят принципите на текущо начисляване и на съпоставимост на приходите и разходите за текущата година. Вещото лице в о.с.з. на 19.11.2024 г. /л. 393 гръб/ е посочило, че фактурите са осчетоводени по дебит на счетоводна сметка 498/4 на кредит по счетоводна сметка 401 през 2018 г. Разходът е осчетоводен като бъдещ такъв през 2017 г., а фактурите са осчетоводени през 2018 г. На това място следва отново да се държи сметка за предмета на спора или иначе казано за основанието, на което се прави корекцията на СФР, а това е именно реалността на доставката. В случая реалност на доставката не е налице. Корекцията на СФР се прави на основание чл. 26, т. 2 ЗКПО, а именно че не се признават за данъчни цели счетоводни разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. Документално обоснован разход по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗКПО е налице, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на ЗСч, отразяващ вярно стопанската операция. Такъв първичен счетоводен документ са фактурите на стойност 1 000 000,00 лв., които са отразени през 2018 г. Резервиране в счетоводството на бъдещ разход, направено през 2017 г., е само вътрешен счетоводен запис и без доказателства за

реалното му извършване не може да служи като основание за признаване на разход. Предвид това, че фактурите са от 2018 г., а те обективират доставката, то и липсата на реална такава следва да се отрази в 2018 г., т.е. опит да се легитимира доставката е направен през 2018 г. предвид датите на фактурите, нарушението е установено за 2018 г. и следователно и корекцията следва да е за 2018 г. Противното би означавало дружеството само да определи с нереални доставки, т.е. с фиктивни договори в кой период би му било по-изгодно да намали печалбата си. С оглед изложеното, корекцията на СФР за 2018 г. е правилна за сумата от 1 000 000,00 лв. по фактури от Телерайз лимитид и РА в тази част е законосъобразен.

По отношение непризнати разходи за 2019 г.:

Във връзка с непризнатите разходи по фактури от Иннолоджика ООД в размер на 614 300,00 лв. за 2019 г. от органите по приходите е установено, че Иннолоджика ООД е издало 2 фактури на Нованор ООД по договор № 328/01.02.2019 г. за предоставяне на изчислителен ресурс за време (hosting as a service, microservices in kubernetes) /л. 453 – л. 454/, а именно ф-ра № 225 с ДО 490 000,00 лв. от 28.02.2019 г. и ф-ра № 241 с ДО 124 300,00 лв. от 13.06.2019 г. /л. 450/. Л. Д. и за тази доставка е декларирила в обяснения, че е била необходима за създаването на софтуер SurfaceA1, както и че с доставката бил ангажиран лично управителят на Иннолоджика ООД, Й. Й.. Той от своя страна при извършена насрещна проверка е дал писмени обяснения, че подизпълнител на доставката било дружеството Телерайз лимитид. На база липсата на представени каквито и да е доказателства от двете дружества за реално извършване на доставката, както и на установените във връзка с Телерайз лимитид факти и обстоятелства, описани подробно по-горе, и това, че Л. Д. е оперирала с банковите сметки на Телерайз лимитид, т.е. следва да е била запозната с паричния оборот и документооборота на дружеството, то ревизиращият екип е приел, че липсва реалност на доставката, защото такава не може да бъде обоснована само на база договор и фактури. В допълнение, съдът установи, че жалбоподателят не представя нито при обжалването по административен ред, нито в настоящото производство доказателства по съществото на спора, а именно такива, които да удостоверят реалното доставяне на ресурса и от кой точно доставчик е предоставен. На тези основания настоящият състав споделя изводите на органите по приходите. Присъединената от адм. д. № 2007/2023 г. на АССГ СТЕ с така зададения въпрос във връзка с доставката от Иннолоджика ООД не е годна да докаже спорния предмет. В разпита в о.с.з. на 12.03.2024 г. по адм. д. № 2007/2023 г. на АССГ вещото лице е свидетелствал, че това били корпоративни сделки и за случилото се можело да се съди по създадените заявки, договори, протоколи и фактури, защото всеки си пазел клиентите. В допълнителната СТЕ към адм. д. № 2007/2023 г. на АССГ вещото лице сочи, че по документите по делото не можел да установи дали Иннолоджика ООД било ползвало трето лице за доставката и че проследяване било възможно, но не и в инфраструктурата на жалбоподателя, като последното не е аргументирано от вещото лице. Това заключение, прието като писмено доказателство по настоящото дело, също не доказва реалността на доставката. В договора между дружествата няма заложили никакви параметри относно доставката. От жалбоподателя или в насрещната проверка на Иннолоджика ООД не се представят нито заявки, нито протоколи, които да удостоверят преддоговорни отношения или параметрите на уговорената услуга. Нито при Иннолоджика ООД, нито при Телерайз лимитид е установен кадрови и технически ресурс

за изпълнение. Вещото лице в заключението по допълнителната ССЕ /л. 586/ в настоящото производство е установило, че в Иннолоджика ООД били отчетени приходи за 2019 г. в размер на 614 300,00 лв. На въпрос от жалбоподателя, който е повдигнат и като възражение в същия смисъл от последния, вещото лице твърди, че непризнаването на разхода на Нованор ООД за същия размер на обложен приход при Иннолоджика ООД, щяло да доведе до едновременно облагане и на двете дружества за едни и същи суми и щяло да е налице повторно облагане за 2019 г. Възражението е несъстоятелно. Данъците се установяват и определят чрез основните им елементи, а именно данъчен обект – имуществена и оценима в пари даденост, данъчен субект – лицето, което понася данъчната тежест, данъчна основа – определената по ред, предвиден в закона стойност на данъчния обект, данъчна ставка – абсолютна сума или промил, чрез прилагането на която или който към данъчната основа се изчислява размерът на данъка. „Повторно“ или двойно данъчно облагане е налице, когато един и същ данъчен обект бива обложен два пъти с данък при идентичност на данъчния субект. В случая не е налице идентичност нито при субекта, нито при обекта на облагане, като данъчното право се води от принципа, че всяко данъчнозадължено лице отговаря за собствената си данъчна основа. В допълнение, какъв ще е ефектът от непризнаването на разхода на Нованор ООД върху данъчното облагане на Иннолоджика ООД не е предмет на настоящото производство, като също следва да се има предвид, че Иннолоджика ООД е в процес на ревизионно производство, което е спряно със Заповед за спиране на производство № Р-22221520004869-023-001/19.01.2021 г. /л. 429 вр. л. 390 гръб вр. л. 291/ и при възобновяване ще бъде определена неговата индивидуална данъчна основа. С оглед на изложеното и липсата на доказателства за реалното извършване на фактурираните по договор услуги настоящият състав мотивира изводи, че се касае за фиктивна правна сделка и префактуриране с цел намаляване на данъчната основа, на което основание отхвърля жалбата на Нованор ООД в тази част като неоснователна и намира, че правилно е извършена корекция от органите по приходите по чл. 26, т. 2 ЗКПО в размер на 614 000,00 лв. за 2019 г.

Във връзка с непризнатите разходи по фактури от унгарското дружество С. софтуер сървисиз в размер на 100 000,00 лв. за 2019 г. в рамките на ревизионното производство е установено от органите по приходите, че между Нованор ООД като възложител и С. софтуер сървисиз като изпълнител има сключен Договор № 335/15.11.2018 г. за провеждане на дигитална маркетинг кампания и събиране на данни за потребителското поведение, като изпълнението на договора е било разделено на два етапа: етап 1-подготвяне, организиране и провеждане на цялостна дигитална маркетинг кампания в периода 16.11.2018 г.-31.12.2018 г. и етап 2-събиране, анализ и предоставяне на данни за поведението на целеви групи, към които е насочена дигиталната маркетинг кампания в периода 01.01.2019 г.-12.02.2019 г. Срокът на договора е до 12.02.2019 г., а възнаграждението по него е за етап 1-58 000,00 лв., а за етап 2-42 000,00 лв. без ДДС. Във връзка с тази доставка има издадена фактура от С. софтуер сървисиз на Нованор ООД с номер 003 от 28.02.2019 г. за 100 000,00 лв. За получената услуга Нованор ООД е издало протокол с номер 195 от 28.02.2019 г. с данъчна основа 100 000,00 лв. и ДДС 20 000,00 лв. Ревизиращият екип е установил, че плащане по тази фактура не е извършено. Съгласно получена информация по линията на международния обмен, е било установено, че унгарското дружество няма наети служители, адресът на регистрацията е

посочен като рисков, не е предоставен достъп до счетоводните документи на дружеството и няма информация за дълготрайни активи. Управителят на Нованор ООД е посочила в писмени обяснения, че С. софтуер сървисиз не бил доставчик на Нованор ООД, а бил клиент. Органите по приходите не са признали доставката за реална, като е направена корекция по ЗДДС и в процесния случай по ЗКПО за 2019 г. с цялата сума, като разходът не е признат на основание чл. 26, т. 2 ЗКПО.

По настоящото дело е изготвена ССЕ, която макар и счетоводно правилна, не отговаря, а и няма как да отговори, на спорния по делото въпрос относно реалността на доставките, а оттам и на правилното извършване на корекциите по ЗКПО. Вещото лице по ССЕ е стигнало до заключението, че 58 000,00 лв. за първи етап са осчетоводени през 2018 г., а 42 000,00 лв. за втори етап – през 2019 г., което отговаряло на принципите за текущо начисляване съобразно чл. 26, ал. 1, т. 4 ЗСч. С така зададените въпроси от жалбоподателя към вещото лице се оспорва по същество начинът на корекцията и се измества предметът на доказване, който е реалността на доставката, за което не се представят доказателства. По спорния предмет, а именно реалността на доставката жалбоподателят не ангажира нито в рамките на извършената ревизия, нито при обжалване по административен ред или в настоящото производство никакви доказателства за реалното осъществяване на доставката, като примерно протоколи, отчет за извършените дейности, отчет за резултатите от маркетинговото проучване, кореспонденция, кои служители са работили по проекта. Липсата на доказателства за материална и кадрова обезпеченост на дружеството, за което се твърди да е извършило доставката, само по себе си не е основание да се приеме, че липсва доставка, но разгледана в съвкупност с липсата на плащане и липсата на други доказателства за реалното осъществяване на услугите от С. софтуер сървисиз води до заключението за липса на реалност на доставката. Възражението на жалбоподателя в тази връзка следва да бъде отхвърлено.

С оглед на изложеното настоящият състав приема за недоказана реалността на доставката от С. софтуер сървисиз, което е основание за корекция на СФР със сумата от 100 000,00 лв. По отношение възражението на жалбоподателя, че корекцията в размер на 100 000,00 лв. е извършена неправилно за цялата сума в 2019 г., съдът следва да препрати към по-горе изложените си мотиви във връзка с реалността и осчетоводяването на фактурите по доставките от Телерайз лимитит на стойност 1 000 000,00 лв. или обобщено-при липса на реална доставка, фактурата е първият първичен счетоводен документ, който обосновава доставката. Съгласно чл. 10 ЗКПО първичният счетоводен документ трябва да отразява вярно стопанската операция. При липса на реалност на доставката документът не отразява правно стопанска операция и следователно разходът не е документално обоснован и не следва да се признае за данъчни цели съгласно чл. 26, т. 2 ЗКПО. С оглед на това вътрешното счетоводно отразяване на нереалната доставка не е водещо, а корекция следва да се направи в годината на отразяване на фактурата, което е 2019 г. за цялата сума от 100 000,00 лв. Предвид изложеното, РА в тази част се приема за законосъобразен.

Във връзка със спорна авансова вноска за корпоративен данък в размер на 2 000,00 лв. за 2019 г. съдът установи, че за 2018 г. са декларирани авансови вноски в размер на 3 000,00 лв., но са внесени вноски в размер на 2 000,00 лв., както и правилно органите по приходите са установили в РД /л. 121/. Последното се доказва от

разпечатката за движението по сметката на дружеството /л. 1263 и л. 1279 от папка 6/6/, които 2 000,00 лв. са приспаднати при изчисляване на задълженията по ЗКПО за 2018 г. За 2019 г. със същия РД са установени като начислени и внесени 2 000,00 лв. авансови вноски за 2019 г. /л. 840 от папка 5/6/, които обаче не са приспаднати при изчисляване на задълженията по ЗКПО за 2019 г. нито в РД, нито в РА № Р-22221020002826-091-001/07.04.2022 г., който в тази част поради неизяснена фактическа обстановка е отменен с Решение № 1848/28.11.2022 г. на ДОДОП С. /л. 63 – л. 153 от папка 3/6/. С процесния РА, който в тази част е потвърден с Решението № 391/26.03.2024 г. на ДОДОП С., сумата от 2 000,00 лв. авансови вноски не е приспадната. При изготвяне на ССЕ вещото лице също е отбелязало, че спорната сума не е приспадната при изчисляване на задълженията за 2019 г. /л. 324/, като в о.с.з. от 19.11.2024 г. /л. 392 гръб/ вещото лице твърди, че след извършена справка с подадената от дружеството данъчна декларация, сумата била декларирана в този размер, но не била отразена като приспадната в РД и РА, а лихвите били установени съответно върху главница с 2 000,00 лв. по-висока от тази, която би следвало, ако била приспадната. Съдът не кредитира заключението по ССЕ в тази част, като отхвърля и възражението на жалбоподателя като несъстоятелно. Въпреки че дружеството е декларирано 2 000,00 лв. авансови вноски, както твърди вещото лице, това не означава автоматично, че тази сума действително е внесена. Доказателства за това не се сочат нито от вещото лице, нито от жалбоподателя. Видно от разпечатките за движението по сметката на дружеството за 2019 г. е внесена авансова вноска от 1 000,00 лв. на 17.04.2019 г. /л. 1287 от папка 6/6/. Други вноски за 2019 г. не са видни. На 11.01.2019 г. е направена 3-та авансова вноска за 2018 г. /л. 1279 от папка 6/6/. Тази и вноската през 2018 г. на л. 1263 от папка 6/6 са двете вноски от по 1 000,00 лв., които са установени като внесен авансов данък за 2018 г. в размер на 2 000,00 лв. който е бил и приспаднал при установяване на задълженията за 2018 г. Правилно органите по приходите не са приспаднали за 2019 г. внесените авансово през април 2019 г. 1 000,00 лв., защото с тях са прихванати други вземания в същия размер за 2019 г., което е видно от А. № П-22221019071051-004-001/10.05.2019 г. /л. 1064 – л. 1074 от папка 6/6 и по-конкретно л. 1073/, както и А. № П-22221019143219-004-001/28.08.2019 г. /л. 1075 – л. 1083 от папка 6/6 и по-конкретно л. 1081/, а друга авансова вноска в размер на 1 000,00 лв. за 2019 г., с която да се приспада, не е правена. С оглед на това правилно сумата от 2 000,00 лв. не е приспадната при изчисляване на данъчната основа за облагане по ЗКПО за 2019 г. Предвид изложеното, РА в тази част се явява законосъобразен.

Във връзка с изложените мотиви, касаещи определения корпоративен данък по ЗКПО, следва да се отбележи, че съгласно чл. 18 от ЗКПО, данъчен финансов резултат е счетоводният финансов резултат, преобразуван по реда на този закон. Положителният данъчен финансов резултат е данъчна печалба, а отрицателният данъчен финансов резултат е данъчна загуба. Данъчната основа за определяне на корпоративния данък е данъчната печалба. Според чл. 22 ЗКПО, данъчният финансов резултат се определя, като счетоводният финансов резултат се преобразува по ред и начин, определени в този закон, с данъчните постоянни разлики, данъчните временни разлики и други суми предвидени в тази част.

В настоящия случай, за оспорвания е извършеното преобразуване на отрицателния счетоводен финансов резултат за 2017 г., 2018 г. и 2019 г. В резултат на това е формиран положителен финансов резултат, въз основа на който са определени публичните задължения за корпоративен данък.

Според чл. 10, ал. 1 от ЗКПО счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е обоснован чрез първичен счетоводен документ по ЗСч, отразяващ вярно стопанската операция. В случая, по изложените по-горе мотиви, съставените по спорните доставки документи не отразяват вярно стопанските операции, след като доставките не са реално осъществени. При недоказаност на извършване на доставките, осчетоводяването на разходи във връзка с тях е незаконосъобразно, поради което обосновано с РА е увеличен счетоводният финансов резултат на дружеството с непризнатите разходи и е установен корпоративен данък за внасяне.

Жалбоподателят не е съумял да обори констатациите на ревизиращия екип при условията на пълно и главно доказване, поради което жалбата е неоснователна.

Предвид изложеното, заключенията на ревизиращия екип, потвърдени с решението на директора на ДОДОП, се явяват правилни. Законосъобразно на основание чл. 175 от ДОПК с РА са начислени и лихви върху главниците.

Крайният извод на съда е за неоснователност на инициираното от „Нованор“ ООД оспорване.

При този изход на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена в размер на минималното възнаграждение на основание чл. 8, ал. 1 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа, с оглед материалния интерес по делото – 171 444,41 лева и съответно полагаемото се юрисконсултско възнаграждение от 11 507,77 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 ДОПК Административен съд - София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Нованор“ ООД, ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22002222007624-091-001/12.09.2023 г., изменен с Решение № 391/26.03.2024 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ част, относно установените задължения по ЗКПО за периодите 2017 г., 2018 г., 2019 г. в размер общо на 122 940,89 лв. главница и 48 503,52 лв. лихви за забава.

ОСЪЖДА „Нованор“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходи направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер 11 507,77 лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: